

similem erigit: flores verò emittit purpurascentes, capillorum figura, qui in pappos euanescent: semen cnici simile: radicem in latis quidem collibus crassam, in montosis verò graciliorem, in profundo albam, aliquatenus aromaticam, odore graui, dulcem. Hæc pota acetabuli mensura, latum ventris lumbricum pellit. Sumitur verò in vino austero cum origani decocto. Hydropicis quoque commodè drachma in vino datur: etenim eos extenuat. Ipsius quoque decoctum, contra difficultatem vrinæ bibitur. Aduersatur & in vino pota virulentarum bestiarum venenis. Canes autem, suæque ac mures occidit, subacta cum polenta, aquaque & oleo diluta.

De Chamaleone nigro. CAP. XI.

Chamaleon niger & ipse foliis scolymosimilis est: ipsa tamen habet minora, tenuioraque ac rubro distincta. Caulem verò producit digitali crassitudine, dodrantalem ac subrubrum: qui quidem umbellam gerit, floresque spinosos, tenues, hyacinthi æmulos & versicolores. Radix est crassa, nigra, densa, interdum & exesa: quæ quidem dissecta flauescit, & commanducata mordendivim habet. Prouenit in campis aridis cliuosisque, & maritimis locis. Radix trita, additis atramenti sutorij exiguo, cedrino oleo & axun-

axungia, pforas tollendi vi pollet. Eadem vnà cum sulphure ac bitumine in aceto decocta inunctaque, lichenas absterget. Eius autem decoctum, collutione dentium dolores mitigat. Sed & cum pari pipere & cera oblita radix, dentium doloribus auxiliatur. Fouentur & ea dentes, in aceto decocta & affusa. Dolentem quoque dentem comminuit, si per stylum calida illi adhibeatur. Maculas verò depurgat à sole contractas, & vitilignes cum sulphure emendat: septicis medicamentis admiscetur, ac denique imposita, phagedanica efferataque vlcera sanat & extirpat. Cæterùm vt vocetur chamæleo, foliorum varietate euenit. Nam pro locorum differentiis, hinc intense viridia, illic albicantia, aliubi cyanea, alibi denique rubra reperiuntur.

De Crocodilio. CAP. XII.

CROCODILIVM, chamæleonis nigri figuram habet. Nascitur autem in syluosis, radice longa, leui, aliquantum lata, odore, vt nasturtij, acri. Feruesfacta in aqua & pota radix, valet ad copiosum sanguinem per nares pellendum. Datur & lienosis, eos euidenter adiuuans. Sed & semen ei rotundum est ac duplex, veluti scutam: quod quidem vrinam sciendi vim habet.

De Dysfaco. CAP. XIII.

DIPSACVS quoque aculeatarum stirpium generi ascribitur. Caulem habet altum, spinis horridum, & folia caulem amplectentia, lactucae foliorum æmula, bina in singulis geniculis, prælonga; quæ & ipsa aculeata sunt, ac ceu quasdam bullas in dorso medio intus forisque spinosas habent: concauos autem sinus, qua parte bina illa folia ad geniculum copulantur, quibus aquas ex rore & imbribus in sese colligunt: unde & dysfacci, quasi sitientis, nomen traxit. At in cacumine caulis singulis furculis singula insunt capitula, echino similia, oblonga & aculeata: quæ quidem arefacta, candida spectantur: diuisa verò per longitudinem, in media medulla vermiculos ostendunt. Huius radix è vino decocta tusaque, vsquedum sit cerati crassitudo, sedis rimas & fistulas immissa sanat. Verùm hoc medicamentum ænea pyxide recondendum. Aiunt & ipsum myrmeccis verrucis que pensilibus remedio esse. Cæterùm capitulorum vermiculi folliculo illigati, & collo brachiove appensi, quartanas febres excutere perhibentur.

De Spina alba. CAP. XIII.

SPINA alba nascitur in montibus & locis syluosis. Folia fert chamaeleonis albi, sed angustiora & candidiora, aliquantum hirsuta &

ta & aculeata: caulem supra bina cubita altum, pollicari aut etiam ampliore crassitudine, candicantem ac intus cauum: cuius in cacumine capitulum est spinosum, echini marini amulam, at minus & oblongum. Flores purpurei, in quibus semen ceu cnicī, sed rotundius. Huius radix pota, sanguinem excreantibus, stomachicis cœliacisque confert: urinam ciet, ac œdematis imponitur. Eiusdem decoctum ad dolorem dentium collutione efficax est. At epotum semen, conuulsis puerulis, & à serpente demorsis auxiliatur. Sed & venenata animalia pro amuleto gestatum abigere traditur.

De Spina Arabica. CAP. XV.

Spina Arabica, natura spinæ albæ similis esse creditur. Siquidem astringit: & ad fluxum muliebrem, sanguinis reiectionem, cæterâsque fluxiones radix simili modo valet.

De Scolymo, seu carduo.

CAP. XVI.

SCOLYMVS folia habet chamæleonis, & spinæ quæ alba dicitur: at nigriora & crassiora. Caulem edit longum, foliis oblitum: in quo capitalum est spinosum. Radix sibiacet nigra, crassa: quæ suapte vi alarum reliquique corporis graueolentiam emendat, seu inspersa, seu decocta in vino ac bibita. Copiosam enim urinam foetidamque ex-

pellit. Herba verò recens nata, si asparagi modo elixetur, oleris vicem subit.

De Poterio. CAP. XVII.

POTERIVM Iones neurada vocât. Grâdis est frutex, ramulis longis, mollibus, lori modo lentis ac flexilibus, tenuibus, tragacanthæ proximis: foliis verò paruis & rotundis. Totus autem frutex tenui obducitur lanosa lanugine, éstque spinis horridus. Flores sunt parui, eandidi: semen verò gustu odoratum & acre, sed nullius vsus. Nascitur in sabulosis locis, atque collibus. Radices subsunt binûm ternûmve cubitorum altitudine, firmæ ac neruosa: quæ proximè terram recisæ, lacrymam fundunt gummi similem. Tusæ autem ac illitæ, præcisos nervos vulneraque glutinant. Decoctum quoque eius epotum, vitiis neruorum prodest.

De Acanthio. CAP. XVIII.

ACANTHIVM folia gerit spinæ albæ similia, in summo verò eminentias aculeatas, araneosa lanugine obductas: è qua collecta textaque vestes bombycinis similes fieri aiunt. Ipsa radix foliâque potu, opisthono laborantibus auxiliantur.

De Acantha seu acantha. CAP. XIX.

ACANTHA, seu herpacantha (quasi serpens spina) nascitur in hortis, petrosiss ac humentibus locis. Folia habet lactuca-

ceis

ceis latiora multò & longiora, crucea diuisura, nigricantia, pingüia ac læuia: caulem læuem, bintim cubitorum, digitali crassitudine, prope verticem ex interuallis foliolis quibusdam, ceu alueolis, circumdatum oblongis, hyacinthinis, è quibus flos prodit albus, semen oblongum ac luteum: caput verò thyrsi specie. Radices subiacent viscosæ, mucosæ, rusæ ac longæ: quæ quidem ambustis igni luxatisque impostæ profunt: potè verò, vrinam cient, aluümque cohibent. Phthisicis quoque, ruptis & conuulsis subueniunt.

De Acantha Syluestri. CAP. XX.

Est & syluestris Acantha, carduo similis, aculeata, breuior satiuua, eaque quæ in hortis prouenit. Eius verò radix ad eadem, ad quæ superior, est efficax.

De Anonide. CAP. XXI.

ANONIS, quam aliqui ononida appellant, ramos habet dodrantaes ac etiamnum maiores, fruticosos, frequentibus geniculis cinctos, multis alarum cauis præditos, itémque capitulis rotundis: foliolis verò pusillis, tenuibus ceu lenticulæ, ad rutæ aut pratensis loti folia accedentibus, subhirtutis, odoratis, nec iniucundè olentibus. Muria conditur antequam spinas producat, estque cibus gratissima. Ramuli porro spinis acutioribus ac spiculis instar solidis,

T. j.